

Dinah Jefferies Soția plantatorului de ceai

Traducere din limba engleză

MONICA ȘERBAN

CUPRINS

Prolog.....	7
I. O nouă viață.....	11
II. Secretul.....	143
III. Zbaterea	201
IV. Adevărul.....	311
<i>Nota autorului</i>	435
<i>Mulțumiri</i>	437

I.

O NOUĂ VIAȚĂ

1

12 ani mai târziu, Ceylon 1925

Cu pălăria de paie într-o mână, Gwen se sprijini de balustrada acoperită de sare și privi în jos din nou. Urmărea nuanțele schimbătoare ale oceanului de mai bine de o oră, precum și bucățelele de hârtie, cojile de portocală și frunzele care pluteau în derivă. Acum, că apa se schimbase dintr-un turcoaz-aprins într-un cenușiu spălăcit, știa că nu mai e mult. Se aplecă puțin peste balustradă ca să cerceteze o bucată de material argintiu, care dispăru însă imediat.

Când se porni sirena navei, un sunet strident, prelung și foarte aproape de ea, tresări, ridicându-și mâna speriată. Săculețul din satin, un cadou de adio de la mama ei, cu broderie delicată de mărgele, îi alunecă de pe încheietură. Icni de spaimă și se întinse, dar prea târziu, căci săculețul pică în ocean, se răsuci prin apa murdară, după care se scufundă. Odată cu el, pieiră și banii ei, precum și scrisoarea lui Laurence cu instrucțiuni, pusă cu grijă în interiorul lui.

Se uită în jur și simți un val de neliniște, pe care nu reușise să-l alunge de când părăsise Anglia. Nici că poți pleca mai departe de Gloucestershire decât în Ceylon, îi spusese tatăl ei. Când ecoul vocii lui încă îi răsuna în cap, tresări la auzul unui alt glas bărbătesc, neobișnuit de mios.

Respect – Sunteți nouă în Orient?

Obișnuită ca ochii ei violeți și tenul palid să atragă mereu atenția, se răsuci în loc și se văzu nevoită să privească printre gene din pricina luminii orbitoare a soarelui.

– Eu... Da. Mă duc la soțul meu. Ne-am căsătorit de curând.

Inspiră adânc, oprindu-se când întreaga poveste era gata să-i țâșnească de pe buze.

Bărbatul cu umeri lați, de înălțime medie, cu nas puternic și ochi strălucitori de culoarea caramelului, se uita la ea fix. Sprâncenele negre, părul ondulat și pielea întunecată fină o impresionară plăcut. Se holbă la el, simțindu-se ușor agitată, dar el îi zâmbi larg.

– Sunteți norocoasă. Până în luna mai, marea ar trebui să fie mai sălbatică. Bănuiesc că e cultivator de ceai, continuă el. Soțul dumneavoastră, adică.

– De unde știți?

Bărbatul ridică din umeri.

– Există un gen.

Femeia își privi rochia de culoare bej. Cu talia căzută, dar cu guler înalt și cu mâneci lungi. Nu voia să fie „un gen“, dar își dădu seama că, fără eșarfa de șifon înnodată la gât, ar fi părut lipsită de strălucire.

– Am văzut ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru săculețul dumneavoastră.

– Ce prostie din partea mea, spuse ea, sperând în sinea ei să nu se îmbujoreze.

Dacă ar fi semănat mai mult cu verișoara ei, Fran, ar fi continuat chiar ea conversația, dar așa, își închipui că schimbul de amabilități se sfârșise. Se întoarse din nou să urmărească nava cum se apropie de Colombo.

Deasupra orașului sclipitor, un cer ca de cobalt se întindea la orizont, spre dealurile purpurii, umbrite de copaci. Aerul răsuna de strigătele pescărușilor, care se năpusteau asupra bărcilor mici și înghesuite una într-alta. Emoția de a face altceva atât de diferit îi copleșea întreaga ființă. Îi fusese dor de Laurence și, pentru o clipă, se lăsă în voia gândurilor și

visă la el. Să viseze cu ochii deschiși îi venea ușor, dar realitatea era atât de încântătoare, încât simțea fluturi în stomac. Trase adânc în piept aerul care ar fi trebuit să fie sărat, dar se minună când miroși o aromă mai puternică decât a sării.

– Ce miros e acesta? spuse ea, întorcându-se spre bărbatul care, așa cum simțise ea, nu se mișcase din loc.

El se opri și adulmecă aerul.

– Scorțișoară și probabil lemn de santal.

– E ceva dulce.

– Flori de iasomie. Sunt multe flori în Ceylon.

– Admirabil, zise ea.

Dar chiar atunci, femeia știu că era ceva mai mult de atât. Sub parfumul seducător, se simțea un iz acrișor.

– Mă tem că e vorba de canalizare.

Ea dădu din cap. Pesemne că asta era.

– Nu m-am prezentat. Mă numesc Savi Ravasinghe.

– O...

Ea se opri.

– Sunteți... Vreau să spun că nu v-am văzut la cină.

Bărbatul se strâmbă.

– Cred că ați vrut să spuneți că nu sunt pasager la clasa întâi. Sunt singalez.

Femeia nu observase până acum că bărbatul stătea de cealaltă parte a frânghiei care separa clasele.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse ea și își scoase mânușa albă. Mă numesc Gwendolyn Hooper.

– Înseamnă că sunteți noua soție a lui Laurence Hooper.

Gwen mângâie safirul uriaș de Ceylon al inelului ei și încuviință din cap surprinsă.

– Îl cunoașteți pe soțul meu?

Savi își plecă fruntea.

– L-am cunoscut pe soțul dumneavoastră, da, însă mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc acum.

Ea îi întinse mâna, încântată de prezența lui.

– Sper că veți fi fericită în Ceylon, doamnă Hooper.

Îi ignoră mâna întinsă, iar ea și-o lăasă în jos, pe lângă corp. Bărbatul își lipi palmele în dreptul pieptului, cu vârfurile degetelor îndreptate în sus și făcu o plecăciune ușoară.

– Fie ca visurile să vi se împlinească...

Cu ochii închiși, el se opri un moment, apoi se îndepărtă.

Gwen se simți oarecum nedumerită din cauza cuvintelor lui și a gestului ciudat de despărțire, dar, având alte lucruri mai importante pe cap, ridică din umeri. Trebuia să-și amintească instrucțiunile pierdute ale lui Laurence.

Din fericire, cei de la clasa întâi, printre care și ea, debarcară primii. Se gândi din nou la bărbatul acela și nu-și putu înfrâna un sentiment de fascinație. Nu mai întâlnise pe nimeni atât de exotic și ar fi fost mai distractiv dacă el ar fi rămas să-i țină companie, însă nu putuse, desigur.

Nimic nu o pregătise pentru șocul arșiței îngrozitoare a Ceylonului, al culorilor incredibil de diferite sau al contrastului dintre lumina albă, strălucitoare și umbrele foarte întunecate. Zarva o învălui din toate direcțiile. Clopote, claxoane, oameni și insecte ce bâzâiau pretutindeni, învârtindu-se ca nebunele într-un vârtej amețitor. Gwen avu senzația că plutește în derivă, precum unul dintre acele resturi pe care le văzuse pe mare mai devreme. Când zgomotul din fundal dispăru, acoperit de un urlat asurzitor, se răsuci pe călcâie și se holbă spre chei, uluită de apariția unui elefant care-și ridicase trompa și mugea furios.

După ce elefantul se mai potoli puțin, Gwen își luă inima în dinți și porni spre clădirea autorității portuare, făcu toate aranjamentele pentru cufărul ei, apoi se așeză pe o bancă de lemn, în aerul fierbinte și umed și doar pălăria îi oferea puțină umbră. Din când în când, lovea cu ea roiurile de muște ce aterizau pe șuvițele ei de păr. Laurence îi promisese că o va

Întâmpina lângă doc, dar, până acum, nici urmă de el. Încercă să-și aducă aminte ce îi spusese el să facă în eventualitatea unei urgențe și îl zări din nou pe domnul Ravasinghe, care își croia drum prin mulțimea ce ieșea de la clasa a doua, dintr-o laterală a navei. Își feri privirea și speră să-și ascundă roșeața stânjenelii pricinuită de chinurile ei. Se întoarse în direcția opusă ca să se uite la încărcarea întâmplătoare a lăzilor cu ceai pe o barjă aflată în capătul celălalt al docurilor.

Izul canalizării copleșise de mult aroma condimentată de scorțișoară și se amesteca acum cu alte mirosuri urâte: grăsime, bălegar de tăurași și pește împutit. Pe măsură ce docul lateral se umplea cu pasageri nemulțumiți asaltați de comercianți și telali ce ofereau pietre prețioase și mătase, Gwen devenea tot mai nervoasă. Ce va face dacă Laurence nu venea? Îi promisese. Avea doar 19 ani, iar el știa că nu călătorise mai departe de conacul Owl Tree decât la Londra o dată sau de două ori, însoțită de Fran. Simțindu-se foarte singură, se posomorî. Ce păcat că verișoara ei nu putuse călători cu ea. Chiar după nuntă, Fran fusese chemată de avocatul ei și, deși Gwen își încredințase viața în mâinile lui Laurence, având în vedere situația de acum, n-avea cum să nu fie puțin supărată.

Mai mulți copii cu pielea întunecată, aproape dezbrăcați, se strecurară iute prin mulțime, oferind legături cu batoane de scorțișoară, iar ochii lor mari implorau, cerșeau rupiile. Un băiețuș, nu mai mare de cinci ani, îi întinse lui Gwen o legătură. Ea o duse la nas și adulmecă. Copilul vorbea, dar Gwen nu pricepea o iotă și, din păcate, nu avea nicio rupie să-i dea micului ștregar și nici bani englezești.

Tânăra se ridică în picioare și începu să se plimbe de colo până colo. O rafală de vânt scurtă trecu peste ea și, din depărtare, se apropie un sunet neliniștitor. *Bum, bum, bum.* Tobe, gândi ea. Gălăgioase, dar nu destul cât să identifice o bătaie ritmică. Nu se îndepărtă prea mult de mica valiză pe care o lăsase pe bancă și, când auzi chemarea domnului Ravasinghe, simți cum i se brobonează fruntea cu picături de sudoare.

– Doamnă Hooper. Nu vă lăsați valiza nesupravegheată.

Ea își șterse fruntea cu dosul palmei.

– Țineam un ochi asupra ei.

– Oamenii sunt săraci și profitori. Veniți, vă duc eu valiza și vă găsesc un loc mai răcoros unde să așteptați.

– Sunteți foarte amabil.

– Deloc.

O apucă de cot cu vârfurile degetelor și o conduse spre clădirea autorității portuare.

– Aceasta e Strada Bisericii. Priviți acolo. La marginea grădinii Gordon se găsește un suriya sau liriiodendronul, după cum i se mai spune.

Gwen aruncă o privire spre copac. Trunchiul gros se înfoia ca fusta unei femei, iar în coroană se zăreau flori de un portocaliu-aprins, în formă de clopot, ce îi dădeau o nuanță ciudată de flacăra arzând neîngrădit.

– Vă oferă mai multă răcoare, deși cu arșița puternică a acestei amiezi și din cauza musonului care întârzie să vină, cu greu veți găsi puțină alinare.

– Serios, spuse ea. Nu e nevoie să stați cu mine.

El zâmbi și o privi printre gene.

– Nu pot să vă las aici singură, o străină fără nicio lețcaie în orașul nostru.

Bucuroasă de compania lui, ea îi răspunse cu un zâmbet.

Traversară spre locul arătat de el și își petrecu următoarea oră sprijinită de copac, cu sudoarea prelingându-se neîncetat pe șira spinării, întrebându-se ce-o fi fost în capul ei când acceptase să locuiască în Ceylon. Zgomotul se înțețise și, deși el stătea aproape, chiar la marginea oceanului de oameni, tot trebuia să strige ca să se facă auzit.

– Dacă soțul dumneavoastră nu ajunge până la ora trei, sper că nu vă veți supăra dacă vă sugerez să vă retrageți la hotelul Galle Face ca să așteptați. Este spațios, au ventilatoare, băuturi răcoritoare. Vă va fi mult mai bine acolo.

Ea șovăi, nedorind să plece.

– Dar cum va ști Laurence că sunt acolo?

– Va ști. Orice britanic cu oarecare clasă merge la Galle Face.

Gwen privi spre fațada impozantă a hotelului Grand Oriental.

Respectabilii oameni și cărți

– Sigur nu acolo. Aveți încredere în mine.

Prin strălucirea orbitoare a amiezii, vântul suflă spre ea un nor de praf, care o făcu să lăcrimeze puternic. Clipi des, după care se frecă la ochi, sperând că nu e nimic greșit să aibă încredere în el. Pesemne avea dreptate. Oricine putea muri pe o asemenea căldură.

La mică distanță de locul lor, sub șirurile nenumărate de panglici albe, ce fluturau agățate deasupra străzii se formase un grup mic. Un bărbat în robe maronii scotea ritmic niște sunete ascuțite în mijlocul mai multor femei îmbrăcate în veșminte colorate. Domnul Ravasinghe o surprinse pe Gwen privind cu atenție.

– Călugărul incantează *pirith*, zise el. Se cere adesea pe patul morții pentru asigurarea unei treceri pașnice în lumea de dincolo. Cred că aici e vorba de ceva demonic, care întinează locul sau poate chiar de o moarte. Călugărul încearcă să purifice locul, alungând orice rămășițe ale răului, cerând binecuvântarea zeilor. Noi credem în duhuri, aici, în Ceylon.

– Sunteți toți budiști?

– Eu da, dar avem și hinduși, și musulmani.

– Și creștini?

El încuviință.

Se făcuse ora trei și nici urmă de Laurence. Bărbatul îi întinse mâna și se pregăti de plecare.

– Ei bine?

Ea încuviință cu o mișcare din cap. Domnul Ravasinghe strigă un om cu ricșă, care nu purta decât un turban și o pânză de șale soioasă.

Gwen se cutremură când văzu spatele gol și costeliv al localnicului cu piele tuciurie.

– Eu nu mă urc în așa ceva.

– Atunci poate ați prefera o trăsurică?

Tânăra simți cum se înroșește până în vârful urechilor când aruncă o privire spre mormanul de fructe portocalii dintr-o căruță cu roți mari de lemn și cu un coviltir făcut din rogojini.

– Îmi cer iertare, doamnă Hooper. Nu ar trebui să vă necăjesc. Soțul dumneavoastră folosește căruțele pentru a transporta lăzile cu ceai. Am merge de fapt cu o trăsurică. Are doar un tăuraș și o frunză mare de palmier drept acoperitoare.

Gwen arată spre fructele portocalii.

– Ce sunt?

– Nuci-de-cocos singaleze. Se folosesc doar pentru zeama lor. Vă e sete?

Deși îi era, clătină din cap. Pe zidul din spatele domnului Ravasinghe, un afiș uriaș prezenta o femeie cu pielea brună cu un coș din nuiele de răchită pe cap. Avea un sari cu roșu și galben, picioarele goale, brățări de aur deasupra gleznelor și o eșarfă galbenă pe cap. *Ceaiul Mazzawattee*, anunța afișul. Gwen simți cum palmele îi devin lipicioase de sudoare și un atac de panică înnebunitoare o cuprinse. Se găsea atât de departe de casă.

– După cum vedeți, spuse domnul Ravasinghe, mașinile sunt foarte rare aici, iar o ricșă va fi cu siguranță mult mai rapidă. Dacă nu sunteți mulțumită, mai putem aștepta și voi încerca să găsim o trăsură. Dacă vă ajută, vă pot însoți în ricșă.

În clipa aceea, o mașină mare și neagră veni claxonând, croindu-și drum prin mulțimea de trecători, bicicliști, căruțe și trăsură, evitând la mustață nenumărații câini care dormeau. Laurence, gândi ea cu un sentiment de ușurare, dar când se uită pe fereastra vehiculului, zări două europence voinice de vârsta a doua. Una se întoarse și o privi pe Gwen cu o expresie dezaprobatore.

În regulă, își spuse Gwen în sine ea, gata de acțiune, o ricșă e soluția.

Un pâlcc de palmieri subțiri se clătinau în adierea vântului, în fața hotelului Galle Face, iar clădirea acestuia alături de ocean inspira o atmosferă foarte britanică. Când domnul Ravasinghe îi oferi salutul oriental, însoțit de un zâmbet cald, lui Gwen îi păru rău să-l vadă plecând, dar trecu de cele două șiruri de trepte arcuite și se puse pe așteptat în răcoarea relativă a holului principal de la recepție, Palm Lounge. Imediat se simți ca acasă și închise ochii, încântată să aibă un moment de tihnă după orele în care

toate simțurile îi fuseseră asaltate. Clipele de răgaz nu durară mult. Dacă Laurence ar fi sosit acum, ea ar fi fost mult prea conștientă de starea deplorabilă în care se găsea și nu asta era impresia pe care voia să i-o lase. Sorbi din ceașca ei cu ceai de Ceylon, apoi privi peste mesele și scaunele rânduite pe podeaua lustruită din tec. Într-un colț, un semn discret indica poziția toaletei pentru doamne.

În încăperea cu miros dulceag și pereții plini de oglinzi, își stropi fața cu apă de mai multe ori, își dădu cu câteva picături de *Après L'Ondée*, pe care, din fericire, îl împachetase în valiza ei mică și nu în săculețul ce se scufundase. Se simțea lipicioasă, cu sudoarea prelingându-i-se la subsuori, dar își prinse părul din nou cu ace, astfel încât să stea frumos arcuit la baza gâtului. Părul era coroana ei glorioasă, îi spusese Laurence. Închis la culoare, lung și inelat, atunci când și-l ținea despletit. Când îi mărturisise că intenționează să-l scurteze, ca al lui Fran, în stil adolescentin, el o privise îngrozit, îi desprinsese o șuviță buclată de la spate, apoi se aplecase și își frecase nasul de capul ei. Mai târziu, îi cuprinsese fața între palme, îi mângâiasse părul cu vârful degetelor și se uitase lung în ochii ei.

– Să nu te tunzi niciodată. Promite-mi.

Ea încuviințase, fără să poată scoate o vorbă. Fiorul resimțit la atingerea lui era atât de delicios, încât toate senzațiile netrăite până în momentul respectiv se treziră în ea brusc.

Noaptea nunții fusese perfectă și la fel, săptămâna care urmase. În ultima seară petrecută împreună, nu dormiseră, iar el trebuise să plece în zori de zi ca să ajungă în Southampton, tocmai la timp pentru îmbarcarea pe nava ce pleca spre Ceylon.

Deși el rămase dezamăgit că ea nu îl însoțea, afacerile din Ceylon nu mai sufereau amânare și căzuseră amândoi de acord că timpul avea să treacă iute. Nu se supăraseră că ea stătea să o aștepte pe Fran, dar Gwen își regretase hotărârea imediat după plecarea lui și nu știa cum va face față despărțirii. Apoi, când Fran fusese nevoită să mai rămână în Londra să rezolve chestiunea unei proprietăți pe care voia să o închirieze, Gwen hotărâse să călătorească singură.